

Arrest

nr. 294 386 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 31 oktober 2020, dient op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 11 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 29 oktober 2021.

1.3. Op 24 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die op 25 oktober 2023 aangetekend wordt verstuurd en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Syrië, geboren in Rif Dimashq. U zou Syrië hebben verlaten in het jaar 2012. Omwille van de oorlog kon u niet meer werken in Syrië en ging u in Libanon werken waar u een werkvergunning kreeg. U vreest bij terugkeer naar Syrië problemen met de Syrische overheid omdat sommige broers nu actief zijn in de Syrische oppositie. Een andere broer zou heden zijn legerdienst vervullen in het Syrische leger. U verbleef na 2012 steeds in Libanon tot uw vertrek in 2017. U zou daar uw militair boekje hebben verloren. U verliet Libanon in 2017 en u reisde met uw paspoort via verschillende landen naar Spanje waar u in januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U geeft aan dat uw familie in Syrië als anti-overheid bekend staat en u aldus zou geïsoleerd worden bij een terugkeer naar Syrië. Uw paspoort bent u onderweg verloren maar u kreeg een kopie via het bedrijf waar u in Libanon werkte. U kreeg in Spanje geen hulp aangeboden en u reisde daarom naar België waar u op 3 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 24 november 2020 een identiteitskaart neer en een kopie van de eerste pagina van een paspoort. Later, na het persoonlijk onderhoud van 29 oktober 2021, voegde u per email op 17 juni 2022 kopieën toe van volgende stukken: een attest ‘details van het paspoort’, een uittreksel van het familieregister en een uittreksel van het individueel burgerlijk register.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen. U geeft op het einde van het persoonlijk onderhoud weliswaar te kennen dat u bij een eventueel volgend onderhoud misschien iets anders zou verklaren (zie nota’s CGVS p.25) omwille van de moeilijke omstandigheden die u meemaakte tijdens uw reis naar België. Het CGVS wilt niet ontkennen dat u moeilijke omstandigheden doormaakte, maar nergens blijkt hoe dit u concreet zou bemoeilijken om correcte verklaringen af te leggen ten aanzien van de asielinstanties. U legt geen stukken neer die wijzen op moeilijkheden van welke aard ook, u slaagt er in om te antwoorden op de gestelde vragen tijdens het persoonlijk onderhoud en u liet na om voorafgaand het persoonlijk onderhoud of bij het aangeven van eventuele problemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enige moeilijkheid aan te geven (zie nota’s CGVS en attest ‘bijzondere procedurele noden’). Aldus lijkt het er meer op dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud een excuus zoekt voor eventuele vastgestelde tegenstrijdigheden of voor tegenstrijdigheden die eventueel in de toekomst zouden blijken na een extra persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, § 1 Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het CGVS voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij het CGVS, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid Vw. onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw **identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient**. Het CGVS mag bijgevolg correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

Zij vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS op zich niet betwist dat u van Syrische origine bent, de Syrische nationaliteit bezit (of bezat), en het evenmin uitgesloten is dat u gedurende langere tijd in Syrië heeft verbleven, mogelijks ook in Rif Dimashq, uw beweerde regio van herkomst.

Het is echter een feit van algemene bekendheid dat reeds voor het huidige conflict grote aantallen Syriërs binnen Syrië verhuisden (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Syrië hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst. Bovendien leven sinds decennia grote groepen Syriërs buiten hun land van herkomst, een gegeven dat sinds 2011 enkel is toegenomen omwille van het gewapend conflict in Syrië. Sommigen onder hen hebben in hun gastlanden een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld, waarbij ze reële bescherming genieten, of hebben zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. Dat laatste hoeft bovendien niet te betekenen dat deze personen niet langer over de Syrische nationaliteit zouden beschikken. Uit de landeninformatie dewelke aan het dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat de Syrische nationaliteitswetgeving de dubbele nationaliteit toestaat.

Het is daarom van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een verzoeker om internationale bescherming die tot voor kort in Syrië heeft gewoond dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. **Wanneer doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de verzoeker sinds lang uit Syrië vertrokken is, én deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn plaats(en) en land(en) van eerder verblijf geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.**

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaats(en) kan niet genoeg benadrukt worden. De nood aan internationale bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Syrië feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Syrië geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden

dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Syrië (zie **EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) A judicial analysis (December 2014)**, pag. 25-26, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-03/Article15c%20JA_EN.pdf). Het bepalen van uw laatste verblijfplaats binnen Syrië is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar een dergelijke vrees of dergelijk risico niet bestaat, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Syrië, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Syrië, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft, wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Syrië regionaal significant verschillend is (zie **EUAA COI Report. Security Situation (September 2022)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_syria_security_situation_20220915.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en het **EASO Country Guidance: Syria (november 2021)** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Syria_2021.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> de verschillende statelijke en niet-statelijke actoren geenszins allemaal actief zijn op het volledige Syrische grondgebied. Hierdoor kan het risico om vervolgd te worden door, of de mogelijkheid om bescherming te bekomen van, één (of meerdere) van de aanwezige actoren regionaal sterk verschillen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is ten slotte ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, of dat u zelfs de nationaliteit van het land heeft bekomen en er als burger op de bescherming van de nationale autoriteiten kan rekenen, waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie nota's CGVS p.1 en 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet echter vastgesteld worden dat u **geen zicht biedt op uw identiteit, de plaatsen waar u verbleven hebt in de jaren voor uw komst naar België, het ogenblik van uw vertrek uit Syrië, uw reisroute en reisdocumenten, uw achtergrond en die van uw familieleden, en uw asielmotieven.**

Ten eerste legt u geen enkel origineel identiteitsdocument voor ten aanzien van het CGVS om uw identiteit te staven en geeft u geen aanvaardbare verklaring voor het ontbreken hiervan, daar waar u wel een origineel stuk (identiteitskaart) zou hebben getoond op de DVZ.

U zou een **identiteitskaart** hebben van Syrië en die zou u bij de DVZ hebben getoond, maar die bracht u niet mee tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie nota's CGVS p.5). Dat u dit nalaat is een indicatie van hoe weinig moeite u doet om uw verzoek om internationale bescherming te staven en illustreert uw gebrek aan medewerking. U hebt in elk geval tot op heden ook nagelaten om die identiteitskaart na het persoonlijk onderhoud te komen voorleggen op het CGVS. Het gebrek aan ernst hier doet danig afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet vermoeden dat er iets mis is met de identiteitskaart. Bovendien is de foto op de kopie die het CGVS van de DVZ mocht ontvangen niet geheel duidelijk en kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat het om u gaat. Ten slotte is het ook opmerkelijk dat u verklaart dat uw identiteitskaart permanent geldig is (zie nota's CGVS p.10), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Syrische identiteitskaarten voor tien jaar geldig zijn. U hebt na het persoonlijk onderhoud per mail op

17 juni 2022 wél kopieën van andere identiteitsdocumenten toegevoegd. Waarom u dan niet de moeite nam om bij het CGVS uw originele identiteitskaart voor te leggen, geeft blijk van een gebrek aan ernst hetgeen uw algemene geloofwaardigheid reeds danig ondermijnt.

De toegevoegde kopieën van **uittreksels van het familie- en individueel register** die u na het persoonlijk onderhoud hebt toegevoegd per email op 17 juni 2022, betreffen nog steeds enkel kopieën waarvan de bewijswaarde beperkt is door mogelijks knip- en plakwerk. Bovendien zijn het identiteitsdocumenten zonder foto en aldus van beperkte waarde als bewijs van identiteit. U voegt deze kopieën ook toe aan uw administratief dossier zonder enige toelichting (zoals een verwijzing naar de wijze van verkrijgen van de stukken of de inhoud van de stukken zelf) én zonder vertaling. U laat het aan het CGVS om zelf maar uit te zoeken waarover deze stukken gaan. Ook hier ontbreekt het u aldus aan enige ernst waarmee u uw verzoek om internationale bescherming opvolgt, wat uw gebrek aan medewerking illustreert en uw beweerdde nood aan internationale bescherming ondergraaft.

Volledigheidshalve verwijst het CGVS hier naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat het in Syrië gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen.

Ten tweede heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort (uitgegeven in 2016) voorgelegd en die komt, om onderstaande redenen, niet geloofwaardig over. Na het persoonlijk onderhoud van 29 oktober 2021 voegt u op 17 juni 2022 per email stukken toe aan uw dossier. Daarin is sprake van een attest 'details van het paspoort' waarin een ander paspoort (uitgegeven in 2012) wordt vermeld waarvan u geen kopie had neergelegd, noch het origineel van had getoond. Zoals hierboven reeds gemeld, voegt u dit stuk toe zonder enige toelichting, inhoudelijk noch formeel, en zonder vertaling van de stukken. Dit loutere document kan dan ook niet de ongeloofwaardigheid van de voorgelegde kopie van het ander paspoort herstellen.

Wat betreft de **onvolledige kopie van uw paspoort** (uitgegeven in 2016) voorgelegd op het CGVS moet het CGVS vaststellen dat op basis van onderstaande bevindingen geen enkel geloof kan worden gehecht dat het om een kopie van een authentiek paspoort gaat dewelke aan u toebehoorde. U verklaart immers veelvuldig dat u in 2012 met dit paspoort naar Libanon ging vanuit Syrië (zie vragenlijst CGVS en nota's CGVS p.2 en 3). U verklaart dat u daartoe in 2012 een paspoort verkreeg in Syrië, regio Damascus. U geeft aan dat het paspoort zes jaar geldig is (zie nota's CGVS p.4), dus tot 2018. Dit is tegenstrijdig aan de gegevens in het paspoort zelf. Daarin staat vermeld dat uw paspoort dateert van 2016 en geldig is tot 2022. U verklaart verder dat er in dit paspoort het beroep van 'landbouwer' staat vermeld, maar dat komt niet overeen met het paspoort zelf waarin geen beroep staat vermeld. U werd verder tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd uw handtekening te zetten (zie nota's CGVS p.12, 13 en 22). Maar de handtekening die u plaatst en die is toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier, komt niet overeen met de handtekening op het paspoort. U wordt hierop gewezen waarop u aangeeft dat uw handtekening telkens verschillend is. Uiteraard kan niet elke handtekening telkens 100% dezelfde zijn, maar in principe moeten handtekeningen wel herkenbaar zijn, anders ontgaat het volledige nut van die handtekeningen. Uw verklaringen houden aldus geen steek. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u slechts één paspoort had gehad, zijnde in 2012, zonder dat u voordien reeds een ander paspoort had en zonder dat u nadien nog een ander paspoort had (zie nota's CGVS p.4).

Bovendien komt de inhoud van het paspoort niet overeen met de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt uit de code '004' dat het paspoort is uitgegeven in de regio van Aleppo en niet in de regio Damascus zoals u beweert. U wordt tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met deze bevindingen, maar u heeft daar geen zinnige uitleg voor. U zegt dat het een kopie is van het origineel, maar logischerwijs is dat geen verklaringen voor de afwijkende data die in het paspoort worden vermeld (zie nota's CGVS p.14). U laat af en toe vallen dat het paspoort 'vals' is (zie nota's CGVS p.12 en 13), zonder dit duidelijk te bevestigen en uiteindelijk verklaart u zelf dat u het niet goed weet. U dient een verzoek om internationale bescherming in en dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat u eerlijk bent betreffende de door u neergelegde documenten en dat u die ook correct en duidelijk kan toelichten. De kopie van een paspoort die u voorlegt kan aldus in geen geval geloofwaardig worden geacht, hetgeen doet vermoeden dat, in samenlezing met bovenstaande argumenten in verband met uw andere identiteitsdocumenten, u hier niet uw ware identiteit en/ of uw verblijfssituatie in of buiten Syrië te kennen wilt geven ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Deze kernelementen vormen nochtans de basis van elke verzoek om internationale bescherming.

Nogmaals verwijst het CGVS hier naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat het in Syrië gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen.

Wat er ook van zij en nog gesteld dat het om een authentiek paspoort gaat, wat niet geloofwaardig is (supra), zou het document uitgegeven zijn in april 2016 in Aleppo, Syrië, wat klemmt met uw verklaringen als zou u tussen juli 2012 en augustus 2017 steeds in Libanon hebben verbleven (zie nota's CGVS p.5), hetgeen er op wijst dat u helemaal geen zicht wilt geven op uw werkelijke situatie.

Wat betreft het document 'details van het paspoort' dat u later op 17 juni 2022 per email toevoegt aan uw dossier moet het CGVS vaststellen dat het hier slechts om een kopie gaat en dus een zeer beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 oktober 2021 dat u maar één paspoort had gehad en u legt een kopie neer van een paspoort uitgegeven in 2016 (zie nota's CGVS p.3 en 4). Dat u dan plots later per email op 17 juni 2022 een stuk voorlegt waarvan sprake is van een ander paspoort, uitgegeven in 2012, zonder dat concreet toe te lichten in de email waarmee u dat document overmaakte, is weinig ernstig. Indien u op het CGVS zegt dat u maar één paspoort heeft gehad, zijnde een paspoort van 2016 en dan later een document voorlegt dat verwijst naar een ander paspoort, van 2012, ondermijnt dit danig uw geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve merkt het CGVS hier op dat u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals verklaarde een vrees te kennen ten aanzien van het Syrische regime (infra). Zonder enige toelichting of uitleg voegt u een tijd later kopieën van stukken neer die zouden zijn uitgegeven in april 2022 door datzelfde Syrische regime. Dat u enerzijds ten aanzien van het CGVS in oktober 2021 verklaart het Syrische regime te vrezen en dat u, al dan niet rechtstreeks of via familie, anderzijds stukken afkomstig van datzelfde regime blijkt te hebben verkregen in april 2022, komt weinig overtuigend over. Indien u een dermate vrees koestert ten aanzien van de Syrische autoriteiten dat u niet naar Syrië zou kunnen terugkeren is het bevreemdend dat u diezelfde overheid wel contacteert om attesten te verkrijgen. U hebt die attesten blijkbaar ook verkregen en u meldt op geen enkele wijze ten aanzien van het CGVS dat u daarbij enig probleem zou hebben gekend.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over andere belangrijke documenten, met name uw militair boekje. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achter houdt of op zijn minst geen duidelijkheid wil scheppen over de reden waarom u als Syrisch burger dit document niet kan voorleggen.

U wordt in de asielpcedure meermaals gevraagd naar uw militair boekje. U legde daar tegenstrijdige verklaringen over af. In de vragenlijst van het CGVS verklaart u in juni 2021 dat u in een taxi bent overvallen waarbij uw militair boekje werd gestolen (zie vragenlijst CGVS vraag 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in oktober 2021 verklaart u daarentegen dat u het niet meer weet of het verloren of gestolen is (zie nota's CGVS p.9 en 23). U geeft aan dat u aangifte deed van het verlies van uw militair boekje in Libanon, maar daarvan kan u niets voorleggen ter staving. Het ontbreken van een dergelijk belangrijk document als een militair boekje, zonder daarvoor een geldige of geloofwaardige reden te hebben, illustreert uw gebrek aan medewerking en doet opnieuw afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming. Dit totaal gebrek aan medewerking van uw zijde doet bovendien vermoeden dat u zeer bewust het CGVS geen zicht wilt geven op uw reële situatie. U kan geen excuus inroepen, wel integendeel. U hebt in Spanje een verzoek om internationale bescherming ingediend en aldus kan verwacht worden dat u weet dat het belangrijk is om bij zulk verzoek de nodige stukken voor te leggen.

Ten vierde weet u uw voorgehouden verblijf in Libanon niet te staven met de nodige stukken en blijkt u geen overtuigende pogingen te hebben gedaan om dergelijke stukken aan het GVS over te maken.

Uw beweerde verblijf in Libanon kan u niet staven met enig document, noch van uw werk aldaar, noch enig bewijs dat u daar woonachtig was, noch iets dat aangeeft dat u aldaar geregistreerd was, noch enige foto van u in Libanon. U gaf nochtans aan dat u in Libanon een werkvergunning had (zie nota's CGVS p.25). U legt niets voor ondanks dat u verklaart dat u nog met uw werkgever in Libanon contact heeft, want immers heeft uw werkgever u een kopie van een paspoort opgestuurd. Er mag dus worden verwacht dat u bij machte bent om uw verblijf in Libanon te staven met de nodige stukken. Ook hier is er een dermate gebrek aan ernst waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf in Libanon.

Ten vijfde legt u incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af over de redenen van uw vertrek uit Syrië en uw vrees bij terugkeer.

U geeft op een moment aan 'ik heb te maken met beide partijen/ik heb niets te maken met beide partijen' (zie nota's CGVS p.18). Dergelijke vage en incoherente verklaringen volstaan niet om uw asielmotieven aannemelijk te maken. U verklaart dat uw familie aangekruist staat als oppositie voor het regime en dat ze met bussen vanuit regime gebied naar Idlib gingen als opposanten, maar uw verklaringen hierover zijn niet aannemelijk. Uw familie zou als opposanten gekend staan en daarom door de overheid zijn gevisieerd, maar blijkt dat uw moeder in de regio van Damascus woont waar het regime aan de macht is en een broer van u zou zijn legerdienst volbrengen op dit moment en dus voor het Syrische reguliere leger vechten (zie nota's CGVS p.10). Dat komt op zich reeds weinig aannemelijk over. In elk geval, moest dit zo zijn mag van u een degelijke kennis van het Syrische conflict verwacht worden. Maar u weet niets te vertellen over de situatie van uw broers in Idlib. U zou contacten hebben met hen, maar u weet niets te vertellen over bij welke oppositie ze in Idlib betrokken zijn. Syrië is een lappendeken van groeperingen en dat u geen enkel idee zou hebben bij welke oppositiepartij of -groep uw familieleden actief zijn kan niet aannemelijk worden geacht (zie nota's CGVS p.18). Des te meer u zelf aangeeft dat het net hierom is dat u niet naar Syrië kan terugkeren. Niet enkel doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, deze vaststellingen illustreren bovendien dat u **geen zicht wil bieden op de werkelijke achtergrond van niet enkel uzelf, maar ook uw familieleden**. U zegt verder dat u van spionage wordt beschuldigd door zowel de oppositie als het regime, maar u zat sinds 2012 in Libanon. Indien u werkelijk in Libanon was en daar werkte, moet u dat kunnen staven ten aanzien van het Syrische regime. Als gevolg is het dan ook niet duidelijk waarom men u van spionage zou (kunnen) beschuldigen in Syrië. Dit zijn hoe dan ook loze verklaringen die u niet hard kan maken en die nergens op slaan. Hierbij kan nogmaals worden aangegeven dat u in april 2022 blijkbaar zonder veel probleem verschillende stukken van de Syrische autoriteiten verkreeg, zijnde de autoriteiten die u vreesde, waarvan u een kopie naar het CGVS zond in juni 2022. Dat u diezelfde autoriteit die u vreest contacteert om stukken te verkrijgen doet afbreuk aan uw beweerde vrees ten aanzien van die autoriteiten. Aldus wordt uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Ten zesde kon u geen enkel document of ander begin van bewijs neerleggen waaruit de reden van uw beweerde vertrek van Syrië naar Libanon ergens in 2012 zou kunnen blijken.

Ten zevende moet het CGVS vaststellen dat u zelf aangeeft dat u geen enkele kennis hebt van de huidige situatie in Syrië.

Aangezien u verklaart dat uw broers in Idlib voor de oppositie vechten en uw moeder in de regio Damascus woont, plus dat u een andere broer hebt die voor het regime werkt, is het niet aannemelijk dat u niet iets van het conflict weet (zie nota's CGVS p.19). Des te meer wanneer u verklaart dat u met elk van hen nog contacten onderhoudt én hun verblijf in Idlib net de basis is van uw vrees bij terugkeer naar Syrië. U blijkt ook zelf niets te hebben opgezocht bijvoorbeeld over uw beweerde overleden familieleden, hoewel er op het internet zeer veel informatie beschikbaar is (zie nota's CGVS p.21). Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, uw werkelijke band met Syrië, en de achtergrond van uzelf en uw familieleden.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u in 2019 in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende maar dat u daar niet het antwoord op uw verzoek afwachtte.

Indien u werkelijk uw land van herkomst en uw land van verblijf nadien verliet wegens een gegronde vrees kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de afhandeling van uw verzoek afwacht om die gezochte internationale bescherming te krijgen. Dat u zich in Spanje onttrok aan de asielpprocedure doet in ernstige mate afbreuk aan uw voorgehouden nood aan internationale bescherming. Ter volledigheid moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk neerlegt betreffende (de duur van) uw verblijf en uw doortocht in Spanje, noch van het doorlopen van de asielpprocedure aldaar.

Volledigheidshalve moet het CGVS vaststellen dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud te kennen geeft dat u bij een eventueel volgend persoonlijk onderhoud andere verklaringen zal geven, hetgeen te maken heeft met uw omstandigheden nadat u moeilijke momenten beleefde tijdens uw reis naar België (zie nota's CGVS p.25).

Dat u hiermee een excuus zoekt voor het afleggen van eventuele tegenstrijdigheden in de toekomst bij een eventueel volgend persoonlijk onderhoud, is niet ernstig en doet opnieuw afbreuk aan uw

voorgehouden nood aan internationale bescherming. Nergens uit uw dossier of uw verklaringen op het CGVS blijken bijzondere procedurele noden voor u, zoals het CGVS reeds vaststelde in deze beslissing.

Hieruit blijkt dat u niet de intentie heeft om aan uw medewerkingsplicht te voldoen maar integendeel de optie openhoudt om uw werkelijke situatie verder te verhullen.

Het CGVS stelt bovendien vast dat u een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd toegestuurd maar niet van de mogelijkheid gebruikt heeft gemaakt om eventuele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud over te maken, bv. in het geval u omwille van omstandigheden buiten uw wil om verkeerde verklaringen zou hebben afgelegd.

Het CGVS moet dan ook concluderen dat de stukken die u voorlegt en de verklaringen die u aflegde op zich niet volstaan om uw beweerde vertrek uit Syrië in 2012, en uw beweerde verblijf in Libanon tot 2017 aannemelijk te maken. Bijgevolg moet het CGVS overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet heeft CGVS nagegaan of uw verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van uw vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met uw land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Na een grondig onderzoek kwam het CGVS evenwel tot de vaststelling dat dit niet het geval is. Bovendien blijkt dat u herhaaldelijk, moedwillig en op flagrante wijze verzaakt aan de medewerkingsplicht die op u rust.

Bijgevolg verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit; uw achtergrond en die van uw familieleden; waar u vóór uw komst naar België leefde onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op deze punten te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan internationale bescherming.

Rekening houdend met de hierboven geschetste Syrische context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot 2012 in Rif Dimashq, Syrië, heeft verbleven en nadien van 2012 tot 2017 in Libanon verbleef, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u hetzij in Syrië, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden of zelfs de nationaliteit van een derde land heeft verkregen. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, en dit ondanks het feit dat het CGVS u er duidelijk op wees dat van u verwacht werd de waarheid te vertellen (zie nota's CGVS p.2).

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Syrië, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is. Het CGVS moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat zijn Syrische origine, zijn Syrische nationaliteit en zijn verblijf in Syrië in Rif Dimashq niet betwist wordt door de commissaris-generaal. Hij verwijt de commissaris-generaal de volgende elementen ter discussie te stellen: zijn identiteit, de plaatsen waar hij verbleven heeft in de jaren voor zijn komst naar België, het ogenblik van zijn vertrek uit Syrië, zijn reisroute en reisdocumenten, zijn achtergrond en de achtergrond van zijn familieleden én zijn asielmotieven.

Verzoeker benadrukt dat hij de documenten in zijn bezit wel degelijk heeft neergelegd om duidelijkheid te verschaffen over zijn identiteit. Hij overhandigde hiertoe eerst een kopie van een paspoort en nadien aanvullende foto's van uittreksels van het familie- en individueel register. Hij meent dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud toelichting heeft gegeven en dit binnen de grenzen van zijn mogelijkheden. Hij vervolgt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd over welke identiteitsdocumenten hij beschikt heeft, waar hij in Syrië heeft verbleven, wanneer hij Syrië heeft verlaten (in 2012, toen hij vertrok naar Libanon), welke reisroute hij heeft gevolgd en met welke documenten hij de reis heeft gemaakt. Hij benadrukt dat hij ook na zijn verhoor bijkomende foto's heeft overgemaakt om zijn identiteit te staven. Hoewel de commissaris-generaal in de mogelijkheid was om hem opnieuw uit te nodigen voor een verhoor om vragen te stellen over die foto's, is dit niet gebeurd. Hij verwijt de commissaris-generaal zich ertoe te hebben beperkt te stellen dat die documenten enkel kopieën betreffen waarvan de bewijswaarde mogelijks door knip- en plakwerk beperkt zou kunnen zijn en niet te zijn overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling in het licht van zijn verklaringen.

Hij legt uit dat hij Syrië verlaten heeft in 2012 en dat hij reisde met een paspoort dat hij had verkregen in Damascus, dat zes jaar geldig was en waarop stond vermeld dat hij landbouwer was. Uit de motieven van de beslissing blijkt dat er verwarring heerst omdat zijn verklaringen over dat paspoort niet overeenstemmen met de vaststellingen die kunnen worden gemaakt op basis van het onvolledige kopie van het paspoort dat werd uitgegeven in 2016. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn verklaringen heeft aangegeven dat het paspoort dat werd uitgegeven in 2016 vals is, waardoor hij die discrepanties niet kan worden verweten. Omdat hij verschillende details kon geven over zijn paspoort van 2012 meent hij dat zijn verklaringen wel degelijk juist zijn. Hij wijst erop dat zijn verklaringen als uitgangspunt moeten worden genomen en niet de onvolledige kopie van een vals paspoort van 2016.

Hij vervolgt dat hij getracht heeft om nog bijkomende documenten te bekomen, wat bijzonder moeilijk was. Desalniettemin slaagde hij erin om per mail verschillende foto's over te maken van een uittreksel van het familieregister en het individueel register. Hij herhaalt dat hij niet werd uitgenodigd door de commissaris-generaal om hierover vragen te beantwoorden. De commissaris-generaal lijkt bovendien niet te betwisten dat zijn verklaringen over de identiteitsdocumenten in overeenstemming zijn met de foto's die hij heeft overgemaakt, waardoor zijn verklaringen worden bevestigd. Hij concludeert dat hij hiermee wel degelijk voldaan heeft aan de medewerkingsplicht nu hij hiervoor zelfs risico's nam door contact op te nemen met de Syrische autoriteiten. Hij acht het onzorgvuldig van de commissaris-generaal om de bewijswaarde ervan niet te erkennen.

Vervolgens verwijst hij naar een stuk 3, gevoegd bij zijn verzoekschrift, zijnde foto's van zijn Syrische identiteitskaart.

Verder stelt hij niet meer te beschikken over zijn militair boekje. Hij wijst erop dat hij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman en hij volledig op zichzelf was aangewezen. Daarnaast spreekt hij de taal niet en was hij volledig afhankelijk van de persoon van de DVZ. Hij zou naar best vermogen geantwoord hebben op de hem gestelde vragen, maar hij zou zich hebben beperkt tot de hoofdlijnen omdat hij erop werd gewezen dat het onderhoud bij het CGVS het belangrijkste zou zijn. Hij geeft nog aan dat een controle over de manier waarop het gesprek op de DVZ is verlopen onbestaande is. Hij meent dat de bewijswaarde van de handtekening op de vragenlijst bijzonder relatief is nu hij geen bijstand had van een vertrouwenspersoon of raadsman en hij de taal niet machtig is. Hij vervolgt dat een deel van de genoteerde antwoorden niet werd ondertekend en hij ook geen kopie kreeg overhandigd. Gelet op voorgaande zijn de vermeende verschillen tussen het gehoor op

de DVZ en dat op het CGVS volgens hem niet van die aard om zijn asielrelaas ongeloofwaardig te beoordelen.

Vervolgens stelt hij dat hij naar best vermogen heeft toegelicht waarom hij vreest bij terugkeer naar Syrië. Hij legt uit dat hij zijn herkomstland in 2012 heeft moeten verlaten en verwijst naar zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij benadrukt te goeder trouw te zijn en benadrukt de lange periode die verstreken is sedert zijn vertrek uit Syrië. Omdat hij sedert 2012 niet meer in Syrië woont, kan het hem niet verweten worden dat hij geen kennis heeft over de actuele situatie aldaar. Hij was daar bovendien niet in geïnteresseerd omdat hij zijn leven vanaf 2021 heeft voortgezet in Libanon. Indien hij een leugenachtige situatie had willen vertellen, kan er van uit gegaan worden dat hij onmiddellijk pasklare antwoorden had.

Ten slotte stelt hij dat er ten onrechte geen beoordeling werd gemaakt van de subsidiaire beschermingsstatus, nu hij voor langere tijd in Rif Dimashq heeft verbleven.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgende nieuwe stuk:

- Syrische identiteitskaart.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekers asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest het Syrische regime omdat die hem beschouwen als een spion en omdat zijn familieleden actief zijn voor de oppositie.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS concludeert dat verzoeker niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht die op hem rust aangezien hij geen zicht biedt op een aantal relevante elementen, zoals vastgelegd in artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet, met name zijn identiteit, zijn achtergrond, de achtergrond van zijn familieleden, de plaats(en) hij vóór zijn komst naar België leefde en onder welke omstandigheden en aangaande de redenen waarom hij zijn plaatsen van eerder verblijf heeft verlaten. De commissaris-generaal oordeelt dat de door verzoeker neergelegde stukken en afgelegde verklaringen niet volstaan om zijn beweerde vertrek uit Syrië in 2012 en zijn beweerde verblijf in Libanon tot 2017 aannemelijk te maken en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

(1) Verzoeker legt geen enkel origineel identiteitsdocument voor teneinde zijn identiteit te staven en geeft geen aanvaardbare verklaring voor het ontbreken ervan. Hierbij wordt gepreciseerd dat (a) verzoeker zijn originele identiteitskaart bij de DVZ wel zou hebben getoond en (b) de uittreksels van het familie- en individueel register louter kopieën betreffen en geen foto bevatten waardoor zij een beperkte bewijswaarde hebben te meer nu er informatie voorhanden is waaruit blijkt dat het in Syrië gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen;

(2) Verzoeker legt enkel een kopie van een eerste pagina van een paspoort uitgegeven in 2016 voor om vervolgens, na zijn onderhoud, foto's te voegen van 'details van het paspoort' uitgegeven in 2012. Hierbij wordt opgemerkt (a) dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans had verklaard dat hij slechts één paspoort heeft gehad, namelijk dat van 2012; (b) dat verzoekers verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van de details van het paspoort van 2016; dat (c) verzoeker af en toe laat vallen dat het paspoort van 2016 vals is doch ook dat het een kopie is van een origineel; (d) het opmerkelijk is dat verzoeker die documenten zou bekomen van het Syrische regime, terwijl hij voor datzelfde regime naar eigen zeggen een vrees voor vervolging koestert;

3) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn militair boekje bij de DVZ en bij het CGVS;

4) Verzoeker weet zijn voorgehouden verblijf in Libanon niet te staven met de nodige stukken en heeft geen overtuigende pogingen gedaan om dergelijke stukken over te maken;

5) Verzoeker legt incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af over de redenen van zijn vertrek uit Syrië en vrees bij terugkeer omdat hij geen zicht biedt op de werkelijke achtergrond van hemzelf en die van zijn familieleden nu (a) verzoeker verklaart dat zijn familie gekend staat als oppositie, terwijl zijn moeder in Damascus woont waar het regime aan de macht is en zijn broer zijn legerdienst zou vervullen; (b) verzoeker niets weet over de situatie van zijn broers in Idlib en geen enkel idee blijkt te hebben bij welke oppositiepartij of -groep zijn familieleden actief zouden zijn; (c) het niet duidelijk is waarom het Syrische regime hem zou beschuldigen van spionage terwijl hij zich reeds sinds 2012 in Libanon zou bevinden en het des te opmerkelijker is dat hij zich in die omstandigheden zou wenden tot de Syrische autoriteiten om documenten te bekomen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming.

6) Verzoeker legt geen enkel document of ander begin van bewijs neer waaruit de reden van zijn beweerde vertrek van Syrië naar Libanon in 2012 zou kunnen blijken;

7) Verzoeker heeft geen enkele kennis van de huidige situatie in Syrië terwijl hij aangeeft dat (a) zijn broers in Idlib voor de oppositie vechten; (b) zijn moeder in de regio Damascus woont; (c) zijn andere broer voor het regime werkt en (d) hij met elk van hen nog contacten onderhoudt.

8) Dat verzoeker geen antwoord heeft afgewacht omtrent zijn in 2019 in Spanje ingediende verzoek om internationale bescherming getuigt niet van een gegronde vrees. Bovendien legt verzoeker geen enkel stuk neer van zijn verblijf/doortocht en het doorlopen van de asielprocedure in Spanje.

9) Met zijn verklaring op het einde van het persoonlijk onderhoud, dat hij bij een eventueel volgend persoonlijk onderhoud andere verklaringen zal geven, getuigt van een excuus voor het afleggen van eventuele tegenstrijdigheden in de toekomst, wat niet ernstig is en afbreuk doet aan de nood aan internationale bescherming.

4.3.3. De Raad herinnert er vooreerst aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “verplichtingen van verzoeker”, inhoudt dat hij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Het komt verzoeker dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

4.3.4. Van verzoeker, die verklaart in Syrië te hebben verbleven tot 2012, Syrië legaal met de auto te hebben verlaten en van 2012 tot 2017 in Libanon te hebben gewoond en gewerkt (AD CGVS, Verklaring DVZ, 24.11.2020, punt 37; NPO, p. 3) mag dus worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat er een duidelijk zicht is op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie vóór zijn komst naar België.

De commissaris-generaal stipt in deze terecht aan waarom dit belangrijk is in het kader van een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming:

“Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaats(en) kan niet genoeg benadrukt worden. De nood aan internationale bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Syrië feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Syrië geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Syrië (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) A judicial analysis (December 2014), pag. 25-26, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-03/Article15c%20JA_EN.pdf). Het bepalen van uw laatste verblijfplaats binnen Syrië is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar een dergelijke vrees of dergelijk risico niet bestaat, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Syrië, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern

vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Syrië, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft, wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Syrië regionaal significant verschillend is (zie **EUAA COI Report. Security Situation (September 2022)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_syria_security_situation_20220915.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en het **EASO Country Guidance: Syria (november 2021)** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Syria_2021.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> de verschillende statelijke en niet-statelijke actoren geenszins allemaal actief zijn op het volledige Syrische grondgebied. Hierdoor kan het risico om vervolgd te worden door, of de mogelijkheid om bescherming te bekomen van, één (of meerdere) van de aanwezige actoren regionaal sterk verschillen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is ten slotte ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, of dat u zelfs de nationaliteit van het land heeft bekomen en er als burger op de bescherming van de nationale autoriteiten kan rekenen, waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen."

De commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat verzoeker van Syrische origine is, dat hij de Syrische nationaliteit bezit (of bezat) en dat hij gedurende langere tijd in Syrië heeft verbleven, mogelijks ook in Rif Dimashq. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat het algemeen bekend is dat reeds voor het huidige conflict grote aantallen Syriërs binnen Syrië verhuisden (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Syrië hebben verbleven, waardoor de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst vormen. Daarenboven wordt er in de beslissing op gewezen dat sinds decennia grote groepen Syriërs buiten hun land van herkomst leven en dat dit sinds 2011 enkel is toegenomen omwille van het gewapend conflict in Syrië, waarbij wordt aangestipt dat sommigen onder hen in hun gastlanden een reëel verblijfsalternatief hebben ontwikkeld, waarbij ze reële bescherming genieten, of zelfs de nationaliteit van het gastland hebben verworven. Voorgaande informatie, (die steun vindt in de landenrapporten toegevoegd aan het administratief dossier; AD CGVS, landeninformatie ambtsbericht 2022 en COI Security Situation Syria, september 2022), wordt door verzoeker niet betwist. Volgens verzoekers verklaringen bevindt hij zich immers tevens in een dergelijke situatie, nu hij aangeeft Syrië verlaten te hebben in 2012 om vervolgens tot 2017 in Libanon te verblijven.

Dat verzoeker echter niet in staat is om zijn verblijf in Syrië tot 2012 en zijn verblijf in Libanon van 2012-2017 aannemelijk te maken, blijkt vooreerst uit de door hem neergelegde documenten en de verklaringen die hij dienaangaande heeft afgelegd.

Ter staving van zijn nationaliteit legt verzoeker één pagina voor uit een paspoort dat hem werd afgeleverd op 6 april 2016 in Damascus-center en een kopie van zijn Syrische identiteitskaart, afgeleverd op 26 maart 2006 door het secretariaat van al-Ghazlaniya (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1 en stuk 2).

De Raad herhaalt te dezen dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in de asielprocedure en wijst erop dat reeds bij aanvang van het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dit uitdrukkelijk werd benadrukt: *"U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen."* (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst CGVS, Voorafgaand advies).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer verzoeker uitvoerig bevraagd heeft over de door hem neergelegde pagina uit een paspoort afgeleverd op 6 april 2016. Verzoeker verklaart hieromtrent dat hij dit paspoort in 2012 heeft bekomen, hij ermee naar Libanon is gereisd, hij deze pagina heeft bekomen van het bedrijf in Libanon waar hij werkte (NPO, p. 2-3), dat hij het paspoort heeft verkregen in de regio Damascus en dat het zes jaar geldig is (NPO, p. 4). Verder verklaart hij dat in dit paspoort vermeld staat dat hij landbouwer is, maar dat hij zijn echte beroep erin niet kon laten

vermelden omdat hij dan een examen zou moeten laten afleggen ter bevestiging ervan (NPO, p. 12). Gevraagd of het zijn handtekening is dat in het paspoort staat, antwoordt hij *“ja natuurlijk”* (NPO, p. 12), waarna hij wordt uitgenodigd zijn handtekening op een papier te zetten. Nadat verzoeker door de protection officer ermee wordt geconfronteerd dat hij spreekt van een paspoort van 2012, terwijl de door hem neergelegde pagina komt uit een paspoort dat werd afgegeven in 2016 en dat zijn handtekening niet overeenkomt met diegene die hij tijdens het verhoor had aangebracht op een papier (AD CGVS, landeninformatie stuk 1), stelt verzoeker plots dat het kan zijn dat het paspoort vals is en dat er veel documenten worden vervalst (NPO, p. 13). Gevraagd waarom hij in staat is om een kopie neer te leggen van een paspoort afgegeven in april 2016, antwoordt hij dat hij het gekregen heeft via een bedrijf en dat het hem werd opgestuurd vanuit Libanon om vervolgens te stellen dat het paspoort zelf niet vals is, maar wel het kopie (NPO, p. 13-14). Dat het paspoort zou zijn gekomen om in Libanon te gaan werken in 2012, valt moeilijk te rijmen met het feit dat er dan als datum 2016 op zou worden gezet.

Verzoekers houding en verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij hij er eerst in volhardt dat het zijn paspoort is dat zijn eigen handtekening bevat en hierbij ook uitleg verschaft waarom er bepaalde eigenaardigheden in staan vermeld zoals een ander beroep, om nadien, nadat hij geconfronteerd wordt met de afwijkende handtekening en verschil in datum van afgifte, aan te geven dat het een vals document kan zijn, doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en aan de bewijswaarde van de door hem neergelegde stukken, maar staat daarnaast ook haaks op de plicht tot medewerking die op zijn schouders rust.

Hoewel verzoeker verklaart dat hij zowel vóór als na het bezit van het door hem tijdens het persoonlijk onderhoud voorgelegde deel van zijn paspoort van 2016 niet in bezit was van een ander paspoort, maakt hij per mail van 17 juni 2022 een kopie over van een ander paspoort. In de begeleidende brief wordt hieromtrent gesteld: *‘Hij vraagt u alvast rekening te houden met de documenten in bijlage’* zonder dat hierbij enige verdere verduidelijking wordt gegeven in het licht van zijn eerder afgelegde verklaringen. Uit een vertaling van die bijgevoegde documenten blijkt dat het gaat om een kopie van een paspoort afgeleverd op 7 mei 2012 in Rif Damascus. (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3 ‘details van het paspoort’). Het is vooreerst allerm minst ernstig dat, rekening houdend met de eerder afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud omtrent het door hem neergelegde kopie van een paspoort van 2016, verzoeker heeft nagelaten om in zijn begeleidende brief van 17 juni 2022 enige informatie te geven over het door hem neergelegde stuk. Het is evenmin ernstig om middels het verzoekschrift, en na geconfronteerd te zijn geweest met de inhoud van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal te verwijten dat er verwarring is ontstaan over de door hem neergelegde paspoorten, nu dit enkel te wijten is aan verzoekers eigen houding. Bovendien is verzoeker verzoeker, stellende dat er verwarring heerst omtrent zijn twee paspoorten, hoegenaamd niet in staat hogervermelde bevindingen te minimaliseren. Dat enkel zijn verklaringen als uitgangspunt moeten worden genomen en niet de vaststellingen zoals die blijken uit een door hem voorgelegd vals paspoort betreft geen dienstige kritiek. Verzoeker heeft de verantwoordelijkheid over zijn gezegden en de door hem voorgelegde documenten. Het is immers onder meer in samenhang met de voorgelegde documenten, dat de Raad, net zoals de commissaris-generaal nagaat of de door hem afgelegde verklaringen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Voor wat betreft zijn identiteitskaart, blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier, dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS enkel een kopie neerlegde (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2), terwijl uit zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ op 24.11.2020 blijkt dat verzoeker er zijn originele identiteitskaart liet zien die werd afgegeven op 26 maart 2006 (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 24.11.2020, punt 27). Dat verzoeker de moeite doet om na het persoonlijk onderhoud de commissaris-generaal aan te schrijven met bijkomende kopieën van een paspoort, maar geen moeite doet om zijn originele identiteitskaart te tonen, staat wederom haaks op de medewerkingsplicht in zijn hoofde. Bovendien heeft verzoeker kennis van het belang van die identiteitskaart nu hij er ook door de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud op werd gewezen dat op de oproepingsbrief staat dat hij dergelijke zaken diende mee te brengen (NPO, p. 5). Dat verzoeker bovendien niet met meer precisie kan zeggen wanneer zijn eigen identiteitskaart werd afgegeven en stelt *“rond 2006, of 2004 of zo of 2005”* (NPO, p. 9) en vervolgens aangeeft dat deze permanent geldig is (NPO, p. 10), terwijl uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Syrische identiteitskaarten slechts 10 jaar geldig zijn (AD CGVS, landeninformatie, (thematisch ambtsbericht Syrië, documenten, december 2019, p. 17) is weinig ernstig en doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn identiteit. Gevraagd ter terechtzitting naar zijn identiteitskaart, geeft verzoeker slechts aan dat niemand hem heeft gevraagd om deze mee te brengen.

Verder is het uiterst opmerkelijk dat verzoeker, gevraagd of hij een familieboekje heeft van zijn ouders, antwoordt dat hij dit niet kan voorleggen en geen idee heeft waar het is en dat het niet mogelijk is om dit te laten opsturen omdat zijn moeder een oude vrouw en analfabeet is en hij geen contact heeft met de broer en diens vrouw die bij haar inwonen (NPO, p. 9), omdat vervolgens per mail van 17 juni 2022 een kopie van kopie van het uittreksel familieregistratie uit burgerlijke register van de Syrische Arabische burgers alsook een kopie van een uittreksel uit het individueel burgerlijk register neer te leggen. Bovendien stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat voormelde documenten werden afgeleverd op 25 april 2022. Het gedrag van verzoeker, die beweert Syrië te zijn ontvlucht wegens een vrees voor vervolging of het lopen van een risico op ernstige schade, maar zich desalniettemin tot de Syrische autoriteiten wendt voor het bekomen van documenten ter staving van zijn beschermingsverzoek, staat haaks op de door hem voorgehouden vrees en getuigt niet van een nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het in Syrië niet moeilijk is om valse of vervalste documenten te verkrijgen (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus Syrië, documentenfraude, 23 november 2016), waardoor deze documenten, gelet op hun relatieve bewijswaarde, evenmin van die aard zijn om een éénduidig licht te werpen op zijn identiteit, verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en evenmin omtrent het ogenblik van zijn vertrek uit Syrië.

Verzoeker, die in zijn verzoekschrift weliswaar duidelijk maakt het niet eens te zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal, maakt hoegenaamd niet aannemelijk op welke wijze de in de bestreden beslissing uiteengezette en uitgebreide motivering niet correct zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, te weerleggen. Door grotendeels te herhalen wat hij reeds eerder verklaard heeft en hierbij te verwijzen naar datgene wat hij verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud en door de hem neergelegde documenten, en meer bepaald de kopieën van verschillende paspoorten op te sommen en hierbij nog te preciseren dat hij Syrië verlaten heeft in 2012 en dat hij reisde met een paspoort dat hij had verkregen in Damascus en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende details kon geven over zijn paspoort van 2012, werpt hij geen ander licht op de beoordeling van zijn situatie en kan hij de bevindingen uit de bestreden beslissing die luiden als volgt, niet ombuigen:

“Ten eerste legt u geen enkel origineel identiteitsdocument voor ten aanzien van het CGVS om uw identiteit te staven en geeft u geen aanvaardbare verklaring voor het ontbreken hiervan, daar waar u wel een origineel stuk (identiteitskaart) zou hebben getoond op de DVZ.

U zou een identiteitskaart hebben van Syrië en die zou u bij de DVZ hebben getoond, maar die bracht u niet mee tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie nota's CGVS p.5). Dat u dit nalaat is een indicatie van hoe weinig moeite u doet om uw verzoek om internationale bescherming te staven en illustreert uw gebrek aan medewerking. U hebt in elk geval tot op heden ook nagelaten om die identiteitskaart na het persoonlijk onderhoud te komen voorleggen op het CGVS. Het gebrek aan ernst hier doet danig afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet vermoeden dat er iets mis is met de identiteitskaart. Bovendien is de foto op de kopie die het CGVS van de DVZ mocht ontvangen niet geheel duidelijk en kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat het om u gaat. Ten slotte is het ook opmerkelijk dat u verklaart dat uw identiteitskaart permanent geldig is (zie nota's CGVS p.10), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Syrische identiteitskaarten voor tien jaar geldig zijn. U hebt na het persoonlijk onderhoud per mail op 17 juni 2022 wél kopieën van andere identiteitsdocumenten toegevoegd. Waarom u dan niet de moeite nam om bij het CGVS uw originele identiteitskaart voor te leggen, geeft blijk van een gebrek aan ernst hetgeen uw algemene geloofwaardigheid reeds danig ondermijnt.

De toegevoegde kopieën van uittreksels van het familie- en individueel register die u na het persoonlijk onderhoud hebt toegevoegd per email op 17 juni 2022, betreffen nog steeds enkel kopieën waarvan de bewijswaarde beperkt is door mogelijks knip- en plakwerk. Bovendien zijn het identiteitsdocumenten zonder foto en aldus van beperkte waarde als bewijs van identiteit. U voegt deze kopieën ook toe aan uw administratief dossier zonder enige toelichting (zoals een verwijzing naar de wijze van verkrijgen van de stukken of de inhoud van de stukken zelf) én zonder vertaling. U laat het aan het CGVS om zelf maar uit te zoeken waarover deze stukken gaan. Ook hier ontbreekt het u aldus aan enige ernst waarmee u uw verzoek om internationale bescherming opvolgt, wat uw gebrek aan medewerking illustreert en uw beweerdte nood aan internationale bescherming ondergraaft.

Volledigheidshalve verwijst het CGVS hier naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat het in Syrië gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen.

Ten tweede heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort (uitgegeven in 2016) voorgelegd en die komt, om onderstaande redenen, niet

geloofwaardig over. Na het persoonlijk onderhoud van 29 oktober 2021 voegt u op 17 juni 2022 per email stukken toe aan uw dossier. Daarin is sprake van een attest 'details van het paspoort' waarin een ander paspoort (uitgegeven in 2012) wordt vermeld waarvan u geen kopie had neergelegd, noch het origineel van had getoond. Zoals hierboven reeds gemeld, voegt u dit stuk toe zonder enige toelichting, inhoudelijk noch formeel, en zonder vertaling van de stukken. Dit loutere document kan dan ook niet de ongeloofwaardigheid van de voorgelegde kopie van het ander paspoort herstellen.

Wat betreft de onvolledige kopie van uw paspoort (uitgegeven in 2016) voorgelegd op het CGVS moet het CGVS vaststellen dat op basis van onderstaande bevindingen geen enkel geloof kan worden gehecht dat het om een kopie van een authentiek paspoort gaat dewelke aan u toebehoorde. U verklaart immers veelvuldig dat u in 2012 met dit paspoort naar Libanon ging vanuit Syrië (zie vragenlijst CGVS en nota's CGVS p.2 en 3). U verklaart dat u daartoe in 2012 een paspoort verkreeg in Syrië, regio Damascus. U geeft aan dat het paspoort zes jaar geldig is (zie nota's CGVS p.4), dus tot 2018. Dit is tegenstrijdig aan de gegevens in het paspoort zelf. Daarin staat vermeld dat uw paspoort dateert van 2016 en geldig is tot 2022. U verklaart verder dat er in dit paspoort het beroep van 'landbouwer' staat vermeld, maar dat komt niet overeen met het paspoort zelf waarin geen beroep staat vermeld. U werd verder tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd uw handtekening te zetten (zie nota's CGVS p.12, 13 en 22). Maar de handtekening die u plaatst en die is toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier, komt niet overeen met de handtekening op het paspoort. U wordt hierop gewezen waarop u aangeeft dat uw handtekening telkens verschillend is. Uiteraard kan niet elke handtekening telkens 100% dezelfde zijn, maar in principe moeten handtekeningen wel herkenbaar zijn, anders ontgaat het volledige nut van die handtekeningen. Uw verklaringen houden aldus geen steek. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u slechts één paspoort had gehad, zijnde in 2012, zonder dat u voordien reeds een ander paspoort had en zonder dat u nadien nog een ander paspoort had (zie nota's CGVS p.4).

Bovendien komt de inhoud van het paspoort niet overeen met de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt uit de code '004' dat het paspoort is uitgegeven in de regio van Aleppo en niet in de regio Damascus zoals u beweert. U wordt tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met deze bevindingen, maar u heeft daar geen zinnige uitleg voor. U zegt dat het een kopie is van het origineel, maar logischerwijs is dat geen verklaringen voor de afwijkende data die in het paspoort worden vermeld (zie nota's CGVS p.14). U laat af en toe vallen dat het paspoort 'vals' is (zie nota's CGVS p.12 en 13), zonder dit duidelijk te bevestigen en uiteindelijk verklaart u zelf dat u het niet goed weet. U dient een verzoek om internationale bescherming in en dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat u eerlijk bent betreffende de door u neergelegde documenten en dat u die ook correct en duidelijk kan toelichten. De kopie van een paspoort die u voorlegt kan aldus in geen geval geloofwaardig worden geacht, hetgeen doet vermoeden dat, in samenlezing met bovenstaande argumenten in verband met uw andere identiteitsdocumenten, u hier niet uw ware identiteit en/ of uw verblijfssituatie in of buiten Syrië te kennen wilt geven ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Deze kernelementen vormen nochtans de basis van elke verzoek om internationale bescherming.

Nogmaals verwijst het CGVS hier naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat het in Syrië gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen.

Wat er ook van zij en nog gesteld dat het om een authentiek paspoort gaat, wat niet geloofwaardig is (supra), zou het document uitgegeven zijn in april 2016 in Aleppo, Syrië, wat klemmt met uw verklaringen als zou u tussen juli 2012 en augustus 2017 steeds in Libanon hebben verbleven (zie nota's CGVS p.5), hetgeen er op wijst dat u helemaal geen zicht wilt geven op uw werkelijke situatie.

Wat betreft het document 'details van het paspoort' dat u later op 17 juni 2022 per email toevoegt aan uw dossier moet het CGVS vaststellen dat het hier slechts om een kopie gaat en dus een zeer beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 oktober 2021 dat u maar één paspoort had gehad en u legt een kopie neer van een paspoort uitgegeven in 2016 (zie nota's CGVS p.3 en 4). Dat u dan plots later per email op 17 juni 2022 een stuk voorlegt waarvan sprake is van een ander paspoort, uitgegeven in 2012, zonder dat concreet toe te lichten in de email waarmee u dat document overmaakte, is weinig ernstig. Indien u op het CGVS zegt dat u maar één paspoort heeft gehad, zijnde een paspoort van 2016 en dan later een document voorlegt dat verwijst naar een ander paspoort, van 2012, ondermijnt dit danig uw geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve merkt het CGVS hier op dat u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals verklaarde een vrees te kennen ten aanzien van het Syrische regime (infra). Zonder enige toelichting of uitleg voegt u een tijd later kopieën van stukken neer die zouden zijn uitgegeven in april 2022 door datzelfde Syrische regime. Dat u enerzijds ten aanzien van het CGVS in oktober 2021 verklaart het Syrische regime te vrezen en dat u, al dan niet rechtstreeks of via familie, anderzijds stukken afkomstig van datzelfde regime blijkt te hebben verkregen in april 2022, komt weinig overtuigend over. Indien u een dermate vrees koestert ten aanzien van de Syrische autoriteiten dat u niet naar Syrië zou kunnen terugkeren is het bevreemdend dat

u diezelfde overheid wel contacteert om attesten te verkrijgen. U hebt die attesten blijkbaar ook verkregen en u meldt op geen enkele wijze ten aanzien van het CGVS dat u daarbij enig probleem zou hebben gekend.”

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt hem niet te hebben uitgenodigd voor een bijkomend verhoor naar aanleiding van de door hem na het persoonlijk onderhoud overgemaakte foto's van een uittreksel van het familieregister en het individueel register, laat hij na aan te tonen welke informatie hij dan wel zou hebben kunnen geven die hij verhinderd was om schriftelijk mee te delen. Bovendien toont hij niet aan dat er een verplichting zou bestaan in hoofde van de commissaris-generaal om een nieuw verhoor te organiseren na het houden van een persoonlijk onderhoud, waarbij verzoeker reeds uitvoerig de kans heeft gekregen zijn vluchtrelaas uiteen te zetten en toelichting te geven bij de door hem neergelegde stukken. De Raad benadrukt ertoe gehouden te zijn een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich er slechts toe beperkt te stellen dat zijn verklaringen overeenstemmen met de kopieën van de bijkomende stukken, doch hiermee is hij allerm minst in staat een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen. Verzoeker toont aldus niet aan wat het belang is van zijn kritiek, waardoor die allerm minst dienstig is.

4.3.5. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn militair boekje, waardoor het vermoeden ontstaat dat hij dit document bewust achterhoudt of op zijn minst geen duidelijkheid wil scheppen over de reden waarom hij als Syrisch staatsburger dit document niet kan voorleggen. Immers, gevraagd op 9 juni 2021 of hij zijn militair boekje kan neerleggen, antwoordt hij *“dat dit niet gaat omdat het gestolen is in Libanon toen hij overvallen werd in een taxi”* (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij dan weer dat hij zijn militair boekje is verloren in Libanon en dat hij hiervan aangifte heeft gedaan, maar hiervan niets kan neerleggen (NPO, p. 9). Wanneer hij dan enige tijd later door de protection officer gevraagd wordt of zijn militair boekje verloren of gestolen is in Libanon antwoordt verzoeker *‘ik weet dat niet ik had rare bureu’* (NPO, p. 23). Door in het verzoekschrift simpelweg mee te delen dat hij niet meer beschikt over zijn militair boekje, is hij niet in staat volgende motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen: *“Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over andere belangrijke documenten, met name uw militair boekje. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achter houdt of op zijn minst geen duidelijkheid wil scheppen over de reden waarom u als Syrisch burger dit document niet kan voorleggen.*

U wordt in de asielpprocedure meermaals gevraagd naar uw militair boekje. U legde daar tegenstrijdige verklaringen over af. In de vragenlijst van het CGVS verklaart u in juni 2021 dat u in een taxi bent overvallen waarbij uw militair boekje werd gestolen (zie vragenlijst CGVS vraag 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in oktober 2021 verklaart u daarentegen dat u het niet meer weet of het verloren of gestolen is (zie nota's CGVS p.9 en 23). U geeft aan dat u aangifte deed van het verlies van uw militair boekje in Libanon, maar daarvan kan u niets voorleggen ter staving. Het ontbreken van een dergelijk belangrijk document als een militair boekje, zonder daarvoor een geldige of geloofwaardige reden te hebben, illustreert uw gebrek aan medewerking en doet opnieuw afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming. Dit totaal gebrek aan medewerking van uw zijde doet bovendien vermoeden dat u zeer bewust het CGVS geen zicht wilt geven op uw reële situatie. U kan geen excuus inroepen, wel integendeel. U hebt in Spanje een verzoek om internationale bescherming ingediend en aldus kan verwacht worden dat u weet dat het belangrijk is om bij zulk verzoek de nodige stukken voor te leggen.”

4.3.6. De commissaris-generaal oordeelt voorts terecht dat het feit dat verzoeker zijn voorgehouden verblijf in Libanon niet kan staven met de nodige stukken en geen overtuigende poging heeft gedaan om dergelijke stukken aan het CGVS over te maken, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden verblijf in Libanon. Immers, indien verzoeker werkelijk op legale wijze, in bezit van zijn in 2012 afgeleverde paspoort naar Libanon zou zijn gereisd om daar te werken en daar over een verblijfsvergunning heeft beschikt, kan het redelijkerwijze verwacht worden dat hij hieromtrent enig

document kan neerleggen. Dat verzoeker hiertoe niet in staat is, zonder hiervoor een redelijke verantwoording te geven en simpelweg voor te houden dat alles werd afgenomen in Libië (NPO, p. 16), ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van (de omstandigheden van) zijn voorgehouden verblijf in Libanon. Dit geldt des te meer nu de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier leert dat het volgens de Syrische nationaliteitswetgeving mogelijk is om de nationaliteit van een ander land te verkrijgen zonder de Syrische nationaliteit daartoe te verliezen en dat er voor het verwerven van de Libanese nationaliteit aanmerkelijk minder voorwaarden zijn verbonden dan voor het bekomen van de Syrische nationaliteit. Meer precies wordt in de Libanese wetgeving bepaald dat de Libanese nationaliteit kan worden verstrekt wegens een onafgebroken verblijf van minstens vijf jaar in het land (AD CGVS, landeninformatie, “COI Focus Syrie – driedubbele nationaliteit Syrië – Libanon – Armenië”, p. 4-5). Gelet op verzoekers verklaring vijf jaar verbleven te hebben in Libanon en rekening houdend met voorgaande algemene informatie, kan immers niet met zekerheid worden aangenomen dat verzoeker niet over een andere nationaliteit zou beschikken. Verzoeker onderneemt geen ernstige poging om volgende motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor zij door de Raad tot de zijne worden gemaakt: *“Ten vierde weet u uw voorgehouden verblijf in Libanon niet te staven met de nodige stukken en blijkt u geen overtuigende pogingen te hebben gedaan om dergelijke stukken aan het GVS over te maken. Uw beweerde verblijf in Libanon kan u niet staven met enig document, noch van uw werk aldaar, noch enig bewijs dat u daar woonachtig was, noch iets dat aangeeft dat u aldaar geregistreerd was, noch enige foto van u in Libanon. U gaf nochtans aan dat u in Libanon een werkvergunning had (zie nota’s CGVS p.25). U legt niets voor ondanks dat u verklaart dat u nog met uw werkgever in Libanon contact heeft, want immers heeft uw werkgever u een kopie van een paspoort opgestuurd. Er mag dus worden verwacht dat u bij machte bent om uw verblijf in Libanon te staven met de nodige stukken. Ook hier is er een dermate gebrek aan ernst waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf in Libanon.”*

4.3.7. Waar verzoeker in het verzoekschrift uiteenzet dat hij naar best vermogen heeft toegelicht waarom hij vreest bij terugkeer naar Syrië en hierbij verwijst naar zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, gaat hij voorbij aan de concrete motieven dienaangaande in de bestreden beslissing en is hij hoegenaamd niet in staat deze te ontcrachten, waardoor zij door de Raad integraal worden overgenomen: *“Ten vijfde legt u incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af over de redenen van uw vertrek uit Syrië en uw vrees bij terugkeer.*

U geeft op een moment aan ‘ik heb te maken met beide partijen/ik heb niets te maken met beide partijen’ (zie nota’s CGVS p.18). Dergelijke vage en incoherente verklaringen volstaan niet om uw asielmotieven aannemelijk te maken. U verklaart dat uw familie aangekruist staat als oppositie voor het regime en dat ze met bussen vanuit regime gebied naar Idlib gingen als opposanten, maar uw verklaringen hierover zijn niet aannemelijk. Uw familie zou als opposanten gekend staan en daarom door de overheid zijn gevisieerd, maar blijkt dat uw moeder in de regio van Damascus woont waar het regime aan de macht is en een broer van u zou zijn legerdienst volbrengen op dit moment en dus voor het Syrische reguliere leger vechten (zie nota’s CGVS p.10). Dat komt op zich reeds weinig aannemelijk over. In elk geval, moest dit zo zijn mag van u een degelijke kennis van het Syrische conflict verwacht worden. Maar u weet niets te vertellen over de situatie van uw broers in Idlib. U zou contacten hebben met hen, maar u weet niets te vertellen over bij welke oppositie ze in Idlib betrokken zijn. Syrië is een lappendeken van groeperingen en dat u geen enkel idee zou hebben bij welke oppositiepartij of -groep uw familieleden actief zijn kan niet aannemelijk worden geacht (zie nota’s CGVS p.18). Des te meer u zelf aangeeft dat het net hierom is dat u niet naar Syrië kan terugkeren. Niet enkel doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, deze vaststellingen illustreren bovendien dat u geen zicht wil bieden op de werkelijke achtergrond van niet enkel uzelf, maar ook uw familieleden. U zegt verder dat u van spionage wordt beschuldigd door zowel de oppositie als het regime, maar u zat sinds 2012 in Libanon. Indien u werkelijk in Libanon was en daar werkte, moet u dat kunnen staven ten aanzien van het Syrische regime. Als gevolg is het dan ook niet duidelijk waarom men u van spionage zou (kunnen) beschuldigen in Syrië. Dit zijn hoe dan ook loze verklaringen die u niet hard kan maken en die nergens op slaan. Hierbij kan nogmaals worden aangegeven dat u in april 2022 blijkbaar zonder veel probleem verschillende stukken van de Syrische autoriteiten verkreeg, zijnde de autoriteiten die u vreesde, waarvan u een kopie naar het CGVS zond in juni 2022. Dat u diezelfde autoriteit die u vreest contacteert om stukken te verkrijgen doet afbreuk aan uw beweerde vrees ten aanzien van die autoriteiten. Aldus wordt uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Ten zesde kon u geen enkel document of ander begin van bewijs neerleggen waaruit de reden van uw beweerde vertrek van Syrië naar Libanon ergens in 2012 zou kunnen blijken.

Ten zevende moet het CGVS vaststellen dat u zelf aangeeft dat u geen enkele kennis hebt van de huidige situatie in Syrië.

Aangezien u verklaart dat uw broers in Idlib voor de oppositie vechten en uw moeder in de regio Damascus woont, plus dat u een andere broer hebt die voor het regime werkt, is het niet aannemelijk dat u niet iets van het conflict weet (zie nota's CGVS p.19). Des te meer wanneer u verklaart dat u met elk van hen nog contacten onderhoudt én hun verblijf in Idlib net de basis is van uw vrees bij terugkeer naar Syrië. U blijkt ook zelf niets te hebben opgezocht bijvoorbeeld over uw beweerde overleden familieleden, hoewel er op het internet zeer veel informatie beschikbaar is (zie nota's CGVS p.21). Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, uw werkelijke band met Syrië, en de achtergrond van uzelf en uw familieleden.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u in 2019 in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende maar dat u daar niet het antwoord op uw verzoek afwachtte.

Indien u werkelijk uw land van herkomst en uw land van verblijf nadien verliet wegens een gegronde vrees kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de afhandeling van uw verzoek afwacht om die gezochte internationale bescherming te krijgen. Dat u zich in Spanje onttrok aan de asielprocedure doet in ernstige mate afbreuk aan uw voorgehouden nood aan internationale bescherming. Ter volledigheid moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk neerlegt betreffende (de duur van) uw verblijf en uw doortocht in Spanje, noch van het doorlopen van de asielprocedure aldaar."

4.3.8. Waar verzoeker er verder op wijst dat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon, kan vooreerst worden opgemerkt dat het zijn taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat of vertrouwenspersoon – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ.

Waar verzoeker stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de DVZ is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat zijn verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen in het Arabisch - Frans, dat hij hierna zowel de verklaringen van de DVZ als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en dat hij hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Waar verzoeker stelt dat de bewijswaarde van zijn handtekening bijzonder relatief is aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon de tegenstrijdigheid in zijn relaas had kunnen wegnemen. De Raad is verder van oordeel dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen op te werpen. Verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn verzoek immers de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Arabisch beheerste ("Bijlage 26" d.d. 31 november 2020). Verzoeker gaf tevens aan het Arabisch voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (AD CGVS, deel DVZ, verklaring betreffende de procedure 24.11.2020).

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties, belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming, in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Bovendien preciseert of concretiseert verzoeker niet waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van zijn gezegden bij de DVZ. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Waar hij stelt dat hem gevraagd werd kort te zijn, wenst de Raad nog aan te stippen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om

internationale bescherming. Dat de procedure bij de DVZ een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de DVZ danig tegenstrijdige verklaringen aflegde, alsook verklaringen die op manifeste wijze verschillen van het gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud, en dit voor wat betreft essentiële punten van zijn relaas.

Gelet op hetgeen voorafgaat besluit de Raad dan ook dat verzoekers verweer geen afdoende verklaring vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Verzoeker wordt niet bijgetreden dat de “vermeende verschillen” tussen zijn afgelegde verklaringen niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ontnemen.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang en rekening houdend met de algemene informatie omtrent de bewijswaarde van Syrische documenten, kunnen de bij het verzoekschrift voorgelegde documenten dan ook niet beschouwd worden als stukken die afbreuk doen aan de bevindingen van de commissaris-generaal.

4.3.9. De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal niet anders dan vaststellen dat verzoeker het door zijn houding onmogelijk heeft gemaakt om een zicht te krijgen op zijn identiteit, zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, het ogenblik van zijn vertrek uit Syrië, zijn reisroute, reisdocumenten, achtergrond en die van zijn familieleden en zijn asielmotieven.

De commissaris-generaal oordeelde aldus op goede gronden dat verzoeker de aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt en hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk maakt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Gelet omwille van de hierboven uiteengezette redenen, namelijk dat verzoeker geen zicht heeft geboden op zijn opeenvolgende verblijfplaatsen binnen en buiten Syrië en daarom ook geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vluchtmotieven, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Syrische nationaliteit niet volstaan.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten en herhaalt de Raad dat verzoeker in gebreke blijft om daarop zicht te bieden.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren "recent en rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn geboorteplaats en verschillende verblijfplaatsen in en buiten Syrië, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

Verzoeker stelt dat hij de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend nu hij voor langere tijd in Rif Dimashq heeft verbleven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot 2012 in Rif Dimashq, Syrië heeft verbleven en evenmin dat hij nadien, van 2012-2017 in Libanon heeft verbleven. Gelet op dit feit, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Syrië.

Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over zijn reële problemen, herkomst, herkomst van zijn familie en situatie en over de vraag of hij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan aan verzoeker aldus niet worden toegekend.

4.5. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft de commissaris-generaal terecht beslist dat de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker kan worden toegekend. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd en blijft in zijn geheel overeind.

4.6. In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten en verblijfplaatsen geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

4.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

4.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------